

brugsudvalg i et Spørgsmaal som dette, thi ganske bortset fra disse Medlemmers Opfattelse i øvrigt af dette Spørgsmaal udgør de kun et lille Mindretal saavel i den overordentlige Kommission som i det staaende Landbrugsudvalg. Maa jeg her indskyde, at det for øvrigt forekommer mig ganske urimeligt, at Landbruget, efterhaanden som Forholdene udvikler sig, og Indgrebene bliver mangfoldigere, vedblivende skal nøjes med 3 Medlemmer i den overordentlige Kommission, der bestaar af 18 Medlemmer.

Dette, at Indenrigsministeren nu kommer til Rigsdagen med Sagen, udtrykker formentlig en Erkendelse af, at den efter sin Natur ikke egner sig til at ordnes udenom Rigsdagen, jeg vil derfor tilraade, at Rigsdagen yder sin Medvirkning til denne Sags Ordning og til, at den bringes i et heldigere Leje.

Det har vist sig uheldigt, at forskellige Sager ordnes udenom Rigsdagen, det forekommer mig, at denne Sag ganske særlig giver Anledning til Overvejelse af, om det ikke vil være paakrævet at indføre Ændringer i Loven af 7. August 1914. Det er en betydelig Myndighed, der er lagt i Ministeriets Haand gennem denne Lov; mange ude i Landet mener, at den har været alt for stor; jeg hører ikke til disse. En anden Ting er, at det synes mig nok, at man undertiden kunde have benyttet Myndigheden med større Skønsomhed. Men der kan vistnok ikke være Tvivl eller Meningsforskel om, at hvis man, da man vedtog denne Lov, havde tænkt sig, at den skulde blive af en saadan Varighed, som vi nu har oplevet, paa Grund af den Situation, vi staar i, og hvis man havde tænkt sig, at Rigsdagen hele Tiden vilde være sammen, vilde man utvivlsomt have begrænset den Myndighed, der ved Loven er lagt i Ministeriets Haand, ganske betydeligt. Nu syntes Ministeren efterhaanden at være kommet i saadan en god Vane med at gaa til Rigsdagen om betydelige og mere gennemgribende Sager, og det er derfor egentlig med Beklagelse, at jeg her maa konstatere, om jeg saa maa sige, et Tilbagefald. Jeg vil imidlertid haabe, at naar Ministeren nu kommer til Rigsdagen, og dette formentlig er Udtryk for, at Rigsdagen skal have Medindflydelse paa Sagens Ordning i Realiteten, at det saa tillige indeholder en Erkendelse af, at man har begaaet en Fejl ved at ville ordne Sagen administrativt; jeg tør maaske heretter forvente, at slikt ikke vil gentage sig.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale denne Sag til Rigsdagens Prøvelse og Overvejelse, til velvillig Behandling og til Fremme snarest muligt, idet det jo er i alles Interesse, at den bringes til en endelig og god Ordning.

Hauge: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget om, at der bliver nedsat et Uldnævn med den Opgave, som er angivet i Lovforslaget. Bestemmelsen om et saadant Uldnævns Nedsættelse er jo allerede truffet i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 31. Maj 1918, men paa Grund af Uoverensstemmelser mellem de Faktorer, der har beskæftiget sig med Sagen, er Nævnet ikke blevet nedsat. Denne Bekendtgørelse af 31. Maj var Resultatet af meget langvarige og besværlige Forhandlinger i den overordentlige Kommission og ogsaa i det staaende Landbrugsudvalg. Nu til sidst har saa det staaende Landbrugsudvalg gjort Indvending imod, at Sagen bliver ordnet saaledes, som den overordentlige Kommission havde foreslaaet, og som Ministeren agtede at ordne den. Det forekommer mig, at det staaende Landbrugsudvalg ikke har haft Føje til at handle, som sket er. Af de Forhandlinger, der blev ført i den overordentlige Kommission, kunde man ikke formode, at det staaende Landbrugsudvalg til syvende og sidst vilde stille sig hindrende i Vejen for, at denne Sag ordnedes administrativt. Jeg forstaar derfor heller ikke de Bemærkninger om det staaende Landbrugsudvalg og Landbrugets Stilling i det hele taget, som Venstres Ordfører gjorde. Det var mit Indtryk af Forhandlingerne i den overordentlige Kommission, at Landbrugsorganisationerne ikke vilde gøre nogen Indvending imod, at Sagen ordnedes administrativt og paa den Maade, den overordentlige Kommission foreslog.

Det drejer sig her om vigtige Spørgsmaal, det drejer sig for det første om, hvor vidt det skal blive muligt her i Landet at producere i hvert Fald en Del af de Klædevarer, som vi har Brug for, og som vi ikke længer kan faa fra Udlandet, og tillige om, hvorledes det skal blive muligt at holde Tekstilindustrien i Gang saa nogenlunde, at ikke Arbejdsløsheden indenfor Tekstilindustrien skal blive altfor følelig og generende. Hvis dette skal naas, er det nødvendigt, at vi faar den danske Uld frem til Fabrikkerne. Den danske Uld alene er ikke tilstrækkelig hverken til Fabrikation af Klæder eller til at holde Ar-